Maleahi - Comentarii Jean Koechlin

Cartea lui Maleahi este deosebit de solemnă. Ea constituie cel din urmă apel divin către conştiinţa şi inima acestui popor iudeu, în mijlocul căruia Hristos va apărea patru secole mai târziu. Dialogul care se angajează între Dumnezeu şi popor scoate în evidenţă din partea lui Dumnezeu, încă de la primele cuvinte: iubirea veşnică, personală, sursă a oricărei binecuvântări: „Te-am iubit...“. Iar din partea lui Israel? Nerecunoştinţă, inconştienţă, într-un cuvânt, obrăznicia cu care-şi permite să ceară dovezi despre această bunătate divină! Ce tată, ce stăpân ar suporta să fie tratat cu o asemenea scandaloasă lipsă de consideraţie (v. 6)? Ori acest popor călca în picioare nu numai onoarea datorată Domnului, ci şi preceptele Lui cele mai imperioase (v. 8; Levitic 22.17-25), sentimentele Sale cele mai tandre. În mod regretabil, aici nu avem mult de căutat lecţii de «învăţare de minte»! Să ne ferim şi noi de a ne îndoi de dragostea Domnului, de a cârti sau chiar de a ne răscula împotriva voinţei Lui! Să nu trecem cu indiferenţă pe lângă atâtea mărturii ale harului lui Dumnezeu, privindu-le cu plictiseală (v. 13)! Să ne oprim întâi la crucea unde El L-a dat pe Fiul Său pentru noi: ce importanţă au pentru noi drepturile şi dragostea lui Dumnezeu?

Domnul are pentru preoţi o învăţătură specială. Să dea glorie Numelui Său – iată ce trebuia ei să-şi pună la inimă (v. 2)! Slujirea creştină nu are nici ea altă raţiune. Prea adesea însă, slujitorul este cel glorificat mai degrabă decât Stăpânul său.Despre cine altcineva decât despre Hristos s-ar mai fi putut spune: „nedreptate nu s-a găsit pe buzele lui“ (v. 6)? Până şi aprozii au trebuit să admită că „niciodată n-a vorbit vreun om aşa, ca Omul acesta“ (Ioan 7.46). Această perfecţiune nu face altceva decât să scoată în evidenţă şi mai bine tristul portret al clerului din timpul Domnului, preoţi, cărturari şi farisei: El a păzit legământul (v. 5); ei l-au stricat. El a umblat cu Dumnezeu în pace şi dreptate; ei s-au îndepărtat de drum. El „a întors pe mulţi de la nelegiuire“ (v. 6); ei „au făcut pe mulţi să se poticnească“ (v. 8, 9; Isaia 9.16). „Legea adevărului era în gura Lui“ (v. 6); ei Îl oboseau pe Domnul cu vorbele lor (v. 17; Matei 6.7).„Luaţi seama la duhul vostru, ca să nu vă purtaţi cu necredincioşie“, repetă versetele 15 şi 16. Duhul nostru are sensibilitatea unei benzi magnetice. Păstrează urma a tot ceea ce s-a înregistrat acolo. Să veghem să nu-l ocupăm decât cu lucrurile adevărate, ... curate, vrednice de iubit, vorbite de bine... (Filipeni 4.8).

Maleahi semnifică „solul Domnului“. Citând versetul 1, Domnul Isus îi aplică acest titlu lui Ioan Botezătorul, chemat să pregătească înaintea Lui inima poporului Său (Matei 11.10). Respingerea lui Mesia după cea a precursorului Său a întrerupt cursul profeţiei. Perioada actuală a Bisericii este trecută sub tăcere; şi Îl vedem în versetul 2 pe Domnul cum Îşi reia căile faţă de fiii lui Levi printr-o lucrare de topire şi de purificare (v. 2, 3; Psalmul 66.10; Iov 18.1). Unii l-au urmărit pe meşterul turnător ocupat să purifice minereul de argint. El stă lângă creuzet tot timpul cât durează topirea, iar operaţia nu este încheiată decât atunci când propria lui imagine se reflectă în mod clar în metalul strălucitor. Ce minunată ilustrare a ceea ce Domnul împlineşte în fiecare dintre noi! El ştie să ne regleze împrejurările, înteţind uneori focul încercării, cu scopul de a îndepărta din noi orice aliaj impur. Şi Îşi continuă răbdător lucrarea până când radioasa Lui imagine morală străluceşte în noi (comp. cu Zaharia 13.9; 2 Corinteni 3.18). Care pot fi sentimentele Domnului, frustrat de daruri, de slujire şi de încrederea datorate Lui? „Puneţi-Mă la încercare“ (v. 10), spune El poporului Său. Da, Domnul Se bucură atunci când credinţa noastră Îi dă posibilitatea să ne binecuvânteze.